

¿QUI sabrà mai els anys del somriure del món?
Alada, sobre un fang amargament pregon,

la primavera, verge nova d'amor, avança.
O temps mesclat d'enyorament i d'esperança

que arribes com una ala fins al fons del meu cor!
Però les nits tan vastes, on regna el vent del nord,

porten un bes d'hivern a cada branca nua
i les arrels es corben a l'ombra blava i crua

dels capvespres, profunds com els ulls d'un infant!

Ara que tot reviu sense records, si l'aire
pogués, com una boira més, endur-se enlaire

totes les primaveres que fan vell el meu cant!